

Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis

Studia ad Bibliothecarum Scientiam Pertinentia 22 (2024)

ISSN 2081-1861

DOI 10.24917/20811861.22.53

Stanisław Skórka

Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie,

Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie

ORCID 0000-0003-4876-8660

Jak przekuć kryzys w rozwój? Refleksje nad książką

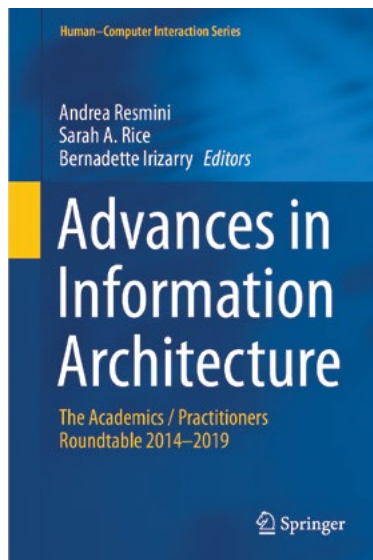
Advances in Information Architecture

(Advances in information architecture: the academics.

Practitioners Roundtable 2014–2019, edited

by Andrea Resmini, Sarah A. Rice, and Bernadette Irizarry,

Cham, Switzerland: Springer, 2021, ss. 304)

W świecie dynamicznie rozwijających się technologii i rosnącej ilości danych, architektura informacji (Arch.inf.) wydaje się tematem o kluczowym znaczeniu. Mimo to, w ostatnich latach na rynku wydawniczym brakowało nowych publikacji poświęconych tej dziedzinie. Tym bardziej warto zwrócić uwagę na wyjątkową monografię, która ukazała się w 2021 r. nakładem wydawnictwa Springer, pt. *Advances in Information Architecture (Postępy w architekturze informacji)*, zredagowaną przez Andree Resminiego, Sarah A. Rice oraz Bernadette Irizarry. Książka ukazała się w ramach serii *The Human-Computer Interaction Series*. Jak przyznali redaktorzy, jest ona podsumowaniem pięcioletnich doświadczeń oraz dyskusji, jakie odbywały się podczas ASIS&T Information Architecture Summit (Zjazdów architektów informacji) – konferencji przekształconej w 2019 r. w Informa-

tion Architecture Conference, podczas których w latach 2014–2019 odbywały się warsztaty i dyskusje w ramach tzw. Okrągłego stołu naukowców i praktyków. Pozycja ta wydaje się szczególnie interesująca ze względu na treści dostarczone przez autorki i autorów zamieszczonych w niej tekstów, w tym niepublikowane wcześniej fakty dotyczące historii Arch.inf., rozwoju, kształcenia oraz przyszłości

profesji i dyscypliny. Należy podkreślić, że monografia nie została przetłumaczona na język polski, co mogłoby znacząco przyczynić się do popularyzacji tej tematyki w polskim środowisku akademickim.

Książka składa się z trzech części, które odzwierciedlają zamiar powiązania podstaw i początków architektury informacji z jej przyszłością: Część I, *Prologi*, obejmuje teraźniejszość; Część II, *Architektury*, ilustruje praktykę i badania nad architekturą informacji w jej obecnym kształcie; Część III, *Przyszłości*, pokazuje, w jaki sposób architektura informacji przyczynia się do rozwiązania tych problemów. Celem redaktorów było uchwycenie globalnego charakteru tematyki, poprzez prezentację różnorodnych punktów widzenia z Ameryki Południowej i Północnej, Europy, Afryki i Azji.

W monografii znalazło się 25 tekstów (wyłączając przedmowę i słowo wstępne) szesnastu autorów, z których pięcioro podpisało się pod więcej niż jednym artykułem (tj. Sarah A. Rice i Andrea Resmini – 7, Bernadette Irizarry – 4, Dan Klyn i Jesse James Garret – 2). Wśród autorów znaleźli się również: Peter Morville, Adam Greenfield, Christina Woodtke, Marcia J. Bates. W niniejszym artykule przedstawiono wszystkie teksty zawarte w monografii, jednak z uwagi na ograniczone ramy autor zdecydował się na szczegółowe omówienie wybranych, jego zdaniem najciekawszych, artykułów. Dokonany wybór, choć subiektywny, opierał się na kryteriach uwzględniających interesujące kierunki ewolucji architektury informacji, podejmowanie tematów atrakcyjnych dla czytelnika oraz prezentację nowych podejść, koncepcji i metod badawczych w tej dziedzinie.

Oprócz publikacji wspomnianych autorów w monografii przeczytać można wywiady, w których swoimi poglądami nt. Arch.inf., jej przeszłości oraz przyszłości podzielili się: Keith Instone, Andrew Dillon, Lou Rosenfeld, Abby Covert, Terence Fenn, Flavia Lacerda, Nathaniel Davis, Carol Smith Andrew Hinton oraz Richard S. Wurman – to bez wątpienia ważne postacie dla rozwoju architektury informacji zarówno w jej akademickim, jak i praktycznym wymiarze. Wywiady zostały przeprowadzone w 2020 r. w formie zdalnej, każdy trwał ok. dziewięćdziesięciu minut.

Część I książki pt. *Prologues (Prologi)* składa się z dziewięciu rozdziałów (tekstów) które zawierają krytyczną ocenę historii, rozwoju dziedziny i profesji architektury informacji przez pryzmat przeformułowania zainicjowanego przez „Okrągły stół naukowców i praktyków”. Znalazły się w niej także wybrane wywiady ze wspomnianymi wyżej pionierami tej dziedziny. Część otwiera artykuł pt. *Classical to Contemporary: An M3-Based Model for Framing Change in Information Architecture* Andrei Resminiego (Uniwersytet Halmstad), w którym autor zarysował epistemologiczną ewolucję architektury informacji w oparciu o metodologię meta-modelowania Johna P. van Gigcha i Leo L. Pipino (*M3-based meta-modeling methodology*) złożonego z trzech poziomów: aplikacji, przedmiotowego i meta-poziomu. W ewolucji Arch.inf. wyróżnił dwa okresy jej rozwoju dokonujące się pod presją zmian społecznych i technologicznych, tj. „klasyczną” architekturę informacji z lat 90. i początku XXI w. („sprzed epoki iPhone’a”) i „współczesną” architekturę informacji (po 2008 r.). W dalszej części autor analizował paradygmaty Arch.inf. stosując wspomnianą metodologię, podkreślając jednocześnie, że jest to jedynie modelowanie pozwalające naświetlić, jak i dlaczego współczesna Arch.inf. powinna być inaczej postrzegana niż klasyczna z przełomu XX/XXI w. Artykuł jest głosem w dyskusji nt. rozwoju tej dziedziny.

Kolejny tekst, pt. *Big Architect, Little Architect*, jest przedrukiem przełomowego a jednocześnie klasycznego już artykułu napisanego w 2000 r. przez Petera Morville'a (współautora bestsellera *Architektura informacji w serwisach internetowych i nie tylko*, wyd. 4, Gliwice 2017), który rozróżnia strategiczną i taktyczną architekturę informacji. Tytułowy mały architekt informacji w kontekście projektu może skupić się wyłącznie na zadaniach oddolnych, takich jak definiowanie pól metadanych i słowników kontrolowanych – taktycznej Arch.inf. Duży architekt informacji może odgrywać rolę podobną do dyrygenta orkiestry lub reżysera filmowego, tworzącego wizję i sprawiającego, że następuje progres w projekcie – strategiczna Arch.inf. Tekst ten przywoływany był wielokrotnie w artykułach i wywiadach tej monografii. Intencja redaktorów przedrukowania tekstu po 21 latach może dziwić, jednakże zważywszy na ulotność publikacji w internecie oraz znaczenie wspomnianego artykułu dla rozwoju Arch.inf. wydaje się ona uzasadniona.

W drugim rozdziale pt. *Information Architecture Front and Center (Architektura informacji w centrum uwagi)* znalazł się zapis wywiadu z Keithem Instone, architektem informacji i konsultantem ds. user experience, przeprowadzony przez redaktorki Bernadette Irizarry i Sarah A. Rice. Instone opowiedział o początkach swojego zainteresowania Arch.inf., o współpracy z Morvillem i Rosenfeldem w firmie Argus Associates we wczesnych latach 90. Interesujący wydaje się fragment, w którym rozmówca dzieli się swoimi przemyśleniami nt. przyczyn niepowodzenia architektury informacji jako profesji. Wskazał trzy czynniki: brak zasad etycznych, brak branżowego konsorcjum (stowarzyszenia), które wspierałoby finansowo i merytorycznie prace rozwojowe, wreszcie brak wsparcia ze strony ośrodków akademickich – mimo pewnych sukcesów, kierunki studiów mające informację w nazwie stanowiły konkurencję dla samodzielności Arch.inf., zaś specyfika środowiska uniwersyteckiego znacząco utrudniła wykształcenie cech charakterystycznych dla dziedziny (s. 27–28).

Podobny wątek akademicki w swoim tekście pt. *To IA or Not IA*, będącym przedrukiem artykułu pierwotnie napisanego w 2006 r., poruszył Adam Greenfield (pisarz i urbanista). Wyraził on swoje rozczarowanie brakiem akademickiego zaangażowania, zainteresowania nowymi wyzwaniami, zamknięcie w obszarze WWW oraz długoterminowej wizji, z którą zmagą się dziedzina na początku XXI wieku.

W kolejnym wywiadzie zatytułowanym *On Being Magpies (O byciu srokami)* Resmini rozmawia z prof. Andrew Dillonem (Uniwersytet Tekszański w Austin), który, podobnie jak poprzedni rozmówcy, zapytany został o swoje zaangażowanie w początkowy rozwój tej dziedziny, rolę środowiska akademickiego w jej kształtowaniu oraz główne przeszkody na drodze do skonsolidowanej, widocznej obecności architektury informacji w badaniach i szkolnictwie wyższym. Jednym z podstawowych błędów, wytkniętym przez Dillona, był brak refleksji i podjęcia odpowiednich działań dla ukształtowania dyscypliny Arch.inf. Za fundament architektury informacji jako potencjalnej dyscypliny akademickiej uważa zorientowanie na użytkownika (s. 45) – jest to klucz do zbudowania kanonu zasad, wiedzy, ułatwiającej prowadzenie badań i kształcenie.

W artykule pt. *The Memphis Plenary*, będącym przedrukiem referatu z sesji plenarnej zamykającej ASIS&T Information Architecture Summit w 2009 r. (w Memphis), Jesse James Garrett, konsultant oraz autor książki *The Elements of User Experience* (2nd ed., Berkeley, 2011), stwierdził, że architektura informacji znajduje się w krytycznym impasie, w którym niemożliwe jest zidentyfikowanie, m.in. czym jest

„zła architektura informacji”, ponieważ w dziedzinie brakuje języka krytyki. Sugeruje również, że rola zawodowa architekta informacji (a raczej jej nieistnienie) jest za to częściowo odpowiedzialna. Znamienne są jego słowa będące swoistą diagnozą obecnego stanu i zadań stojących przed architekturą informacji: „Nigdy nie chodziło o informację. Zawsze chodziło o ludzi: jak odnoszą się do tej informacji, jak te informacje wpływają na ich myślenie, jak sprawiają, że struktura tych informacji wpływa na obie te rzeczy. To jest ogromne, niezbadane terytorium” (s. 61). Wystąpienie to w świetle opinii znajdujących się w omawianej monografii (m.in. Abby Covert, Andrew Dillon) było zapowiedzią procesu wchłaniania praktycznej Arch.inf. przez dziedzinę *user experience* (wrażenia użytkownika).

W artykule Dillona *Towards a New Information Architecture* Christina Wodtke opowiada o ewolucji architektury informacji – od jej rozkwitu, przez upadek, po odrodzenie. Opisuje spotkanie społeczności tzw. dużej i małej architektury informacji, wpływ projektowania interakcji na jej rolę oraz jej współczesne, strategiczne znaczenie w porządkowaniu nadmiaru danych.

Następny wywiad pt. *Bandleaders in the Idea Business* przeprowadził również Andrea Resmini, tym razem z Lou Rosenfeldem z wydawnictwa Rosenfeld Media (współautorem wspomnianej książki *Architektura informacji w serwisach internetowych i nie tylko*). Rozmowa dotyczyła początków klasycznej architektury informacji i udziału w nim Rosenfelda, znaczenia jego słynnej książki dla środowiska. Pozycja ta spopularyzowała branżowy język komunikacji do omawiania zagadnień związanych z informacją, dzięki czemu specjaliści z różnych dziedzin mogli się razem komunikować i rozwijać dziedzinę (s. 83).

W obszernym referacie pt. *The Academic and Practitioners Roundtable 2014–2019*, Sarah A. Rice i Bernadette Irizarry dokonały podsumowania „okrągłych stołów” odbywających się co roku w połączeniu z głównymi wydarzeniami związanymi z Information Architecture Conference w latach 2014–2019. Szczegółowo przedstawiono informacje o każdym spotkaniu w ramach tego cyklu, tj. jego cel, strukturę, przebieg i rezultaty obrad Okrągłego Stołu. Zainteresowanych tym tematem autorki odsyłają do strony internetowej *IA Roundtable* <http://www.iaroundtable.org>.

Część II książki pt. *Architectures (Architektury)* ilustruje bieżące zmiany we współczesnej architekturze informacji, po przeobrażeniach, poprzez różnorodność dorobków, które różnią się pod względem podejścia, zastosowania, branży i kontekstu, a także poprzez wywiady omawiające rolę architektury informacji w dojrzałych środowiskach publicznych i prywatnych z całego świata.

Tę część monografii otwiera wywiad z architekt informacji Abby Covert (autorką, pomysłodawczynią World Information Architecture Day), pt. *She Persists (Ona przetrwa)*, w którym interlokutorka opowiada o swojej roli w społeczności praktyków, o kształceniu w zakresie architektury informacji. Mając kilkunastoletnie doświadczenie w dydaktyce na poziomie akademickim uważa, że wiadomości o architekturze informacji powinny pojawić się w programach szkół. Zdradziła także swoje plany napisania książki o architekturze informacji dla dzieci (s. 111).

Następnym artykułem jest *Information Architecture for Industry Events: Intention, Diversity, and Inclusion (Architektura informacji dla wydarzeń branżowych: intencja, różnorodność i integracja)* autorstwa Jeffrey’a R. Passa i Ashy R. Singh. W studium przypadku opisano jak wykorzystano architekturę informacji i techniki *user experience* do wspierania organizatorów w planowaniu i realizowaniu bardziej

zróznicowanych i integracyjnych wydarzeń branżowych (warsztatów, konferencji). Autorzy podzielili się także własnym doświadczeniem prezentując wskazówki dla organizatorów różnorodnych eventów pomocnych w osiągnięciu celów związanych z różnorodnością, integracją i bezpieczeństwem, a także przydatnych w utrzymaniu ich na wyższym poziomie.

Sarah A. Rice przeprowadziła interesujący wywiad z dr. Terencem Fennem (wówczas doktorantem i wykładowcą w University of Johannesburg, Faculty of Art, Design and Architecture), którego tematem było *Teaching Information Architecture in South Africa* (Nauczanie Arch.inf. w Republice Południowej Afryki). Fenn przedstawia swoje początki kształcenia z zakresu Arch.inf., stosowanych metod projektowania i programu jaki realizuje w swojej uczelni. Przyznał on, że w kursach i przedmiotach, które prowadzi rzadko pojawia się nazwa dziedziny (s. 144), a tematyka ujęta jest w program projektowania informacji.

Simon Morris w *Inversion Within Information Architecture: A Journey into the Micro-Meso-Macro-Meta* (*Inwersja w architekturze informacji: Podróż przez poziomy mikro-mezo-makro-meta*) omawia wpływ rosnącej ilości informacji, ograniczenia modeli mikro i makro, korzyści wynikające z ram analizy wielopoziomowej oraz zastosowanie metody inwersji jako innego podejścia w zarządzaniu ogromnymi ilościami danych.

O zawodzie architekta informacji w Japonii pisał z kolei Atsushi Hasegawa w artykule pt. *Information Architecture Do*. Termin „do” (道) oznacza drogę, jest również tradycyjną japońską metodą nauczania umiejętności. Autor omawia koncepcję inżynierii redakcyjnej (*editorial engineering*) Seigowa Matsuoki jako formę „do” w architekturze informacji oraz proponuje autorskie podejście do architektury informacji i kształcenia w tej dziedzinie (tzw. AI-do).

W artykule pt. *In Search Of: Masterworks of Information Architecture* (*W poszukiwaniu: arcydzieła architektury informacji*) Dan Klyn (University of Michigan, School of Information) zastosował klasyczny model architektury informacji (tj. triadę: treść, kontekst, użytkownik) do oceny i dyskusji współczesnej przestrzeni architektury informacji, porównując książki *Ulisses* Jamesa Joyce'a z *The City: Form and Intent* Wurmmana w celu zademonstrowania kryteriów arcydzieła architektury informacji.

O doświadczeniach w edukacji i praktykach architektury informacji w Brazylii oraz jej roli w brazylijskiej służbie publicznej opowiada Flávia Lacerda (Serzedello Corrêa Institute w Brazylii) w wywiadzie pt. *Institutions are People and Leadership is Key*. W rozmowie poruszono również wątek badawczy – zastosowania przez Lacerdę metodologii Meta-modelowania w dyskursie architektury informacji, o którym wspominał w swoim pierwszym artykule niniejszej monografii Resmini.

Kolejny temat zastosowania Arch.inf., tym razem w grach komputerowych omówił Resmini w artykule pt. *The Organization and Exploration of Space as Narrative: Information architecture in Video Games* (*Organizacja i eksploracja przestrzeni jako narracja: Architektura informacji w grach wideo*). Autor analizował organizację przestrzeni i narrację w grach wideo jako przykład architektury informacji w cyfrowych środowiskach oraz rolę struktury w kształtowaniu doświadczeń. Analiza ta opiera się na dwóch różnych sposobach badania relacji przestrzeń-narracja: teoriach przestrzennych Kevina Lyncha dla mapowania poznawczego oraz taksonomii wzorców przestrzennych Georgii L. McGregor. Podejścia te zastosowano do analizy

trzech różnych gier przygodowych: *Prince of Persia: The Sands of Time*, *Shadow of the Colossus* i *Middle-earth: Shadow of Mordor*. Celem była: trójwymiarowa analiza, tj.: uwydatnienie indywidualnych architektur informacji gier, które na pierwszy rzut oka mogą dostarczać bardzo podobnych doświadczeń; wniesienie wkładu do trwającej dyskusji na temat ucieleśnienia i przestrzenności w architekturze informacji. Ucieleśnienie w Arch.inf. rozumiane jest jako uwzględnienie ludzkich doświadczeń, ruchów ciała, percepcji i interakcji z przestrzenią w kształtowaniu naszego zrozumienia i korzystania z systemów informacyjnych. Przestrzenność – sposób w jaki przestrzeń (fizyczna i cyfrowa) wpływa na przepływ informacji. Resmini przestawił, jak współczesna architektura informacji może być wykorzystywana do krytyki różnych typów środowisk informacyjnych.

Kolejną osobą, która udzieliła wywiadu redaktorom tomu był Nathaniel Davis (konsultant Arch.inf., projektant). W wywiadzie pt. *Keepers of Structure (Strażnicy struktury)* omówił on znaczenie modeli i modelowania w architekturze informacji jako sposobu na przekazanie struktury podczas konceptualizacji, definiowania i wdrażania produktów i usług.

Część III omawianej książki pt. *Futures (Perspektywy)* poświęcono przyszłości architektury informacji. W wywiadach i artykułach poruszano tematy wpływu rozwoju technologii na społeczeństwo, rozważano zmieniający się krajobraz kulturowy, oferowano wgląd w rolę, jaką Arch.inf. może odegrać w kształtowaniu lepszej przyszłości, a także sugerowano jej miejsca w kluczowych dla praktyków i badaczy obszarach.

W rozdziale *There is no AI without IA (Nie ma sztucznej inteligencji bez architektury informacji)*, Sarah A. Rice przeprowadziła wywiad z Carol Smith (Carnegie Mellon University), podczas którego rozmawiano o roli architektury informacji w projektowaniu systemów sztucznej inteligencji, niełatwej interdyscyplinarnej interakcji między zespołami projektowymi, których celem jest uzyskanie wyników skoncentrowanych na człowieku, gdy to technologia jest przedmiotem zainteresowania. Rozmówczyni próbowała również odpowiedzieć na pytanie, co naprawdę czyni system „inteligentnym”.

W ciekawym artykule pt. *Towards a Feminist Information Architecture* Stacy Surla (University of Maryland i MetaMetrics Inc.) wprowadziła kontekst feministycznej architektury informacji koncentrującej się na wzbogacaniu i wzmacnianiu projektowania systemów informacyjnych poprzez uwzględnianie perspektyw, teorii i praktyk feministycznych. Autorka zauważa konieczność przeformułowania i rozszerzenia architektury informacji z perspektywy feministycznej, podkreślając znaczenie definiowania „użytkownika” w nowatorski i bardziej inkluzywny sposób, badając feministyczne podejścia w powiązanych dyscyplinach, takich jak interakcja człowiek-komputer, nauka o informacji i projektowanie interakcji, nakreślając jednocześnie wstępny feministyczny program dla architektury informacji.

W artykule pt. *Information Architecture in the Anthropocene (Architektura informacji w antropocenie)* Dan Zollman (niezależny konsultant ds. Arch.inf. i doświadczeń użytkownika) omówił sposób, w jaki praktycy architektury informacji pracują w moralnie i politycznie trudnym obszarze, gdzie wszechobecne, systemowe problemy wymagają rozważenia konsekwencji pracy projektowej dla sprawiedliwości społecznej i zrównoważonego rozwoju. Antropocen to umowna nazwa nowego okresu w historii geologicznej charakteryzującego się rozległym wpływem człowieka na

atmosferę Ziemi, geologię i ekosystemy. Zollman zaproponował trzy podejścia do rozwiązania systemowych problemów stosując procesualne i relacyjne interpretacje do praktyki architektury informacji.

W wywiadzie z Andrew Hintonem (autorem książki *Understanding Context*, Sebastopol, 2015) zatytułowanym *Acts of Architecture (Działania architektury)* omówione zostały teoretyczne założenia koncepcji środowiska wg Jamesa J. Gibsona oraz możliwości jej zastosowania w projektowaniu zarówno fizycznych, jak i cyfrowych przestrzeni informacyjnych. Dodatkowo poruszona została kwestia konieczności opracowania nowych narzędzi i metodologii, które pozwolą Arch.inf. skutecznie odpowiadać na współczesne wyzwania.

Zagadnienie czasu, przedstawienie struktury i specjalnego słownictwa w odniesieniu do architektury informacji przedstawiły Marsha Haverty i Marcia J. Bates w tekście pt. *Concepts for an Information Architecture of Time (Koncepcje architektury informacji czasu)*. W swojej głównej tezie autorki podkreślają, że projektanci muszą uwzględniać rytmy działań, aby budować systemy dostosowane do ludzkich aktywności. Analiza czasu uwzględnia timingi, rytmy i kadencje.

Monografię zamyka posłowie (*Afterword*) w formie wywiadu z Richardem S. Wurmanem (autorem, architektem, popularyzatorem Arch.inf., twórcą konferencji TED). Dowiadujemy się z niego, że pierwsza szeroka definicja architektury informacji brzmiała: „making the city observable” – w znaczeniu tworzenia czytelnej i zrozumiałej informacji miejskiej (s. 298). Rozmówca przedstawił również swój pogląd na krytykę zastosowania w nazwie dziedziny pojęcia „architektura” zamiast „projektowanie” (*design*). Zdaniem Wurmana architektura informacji jest bardziej systemowa, skupia się na działaniu, podczas gdy „projektowanie informacji” dotyczy głównie wyglądu (s. 299).

Pobieżny przegląd idei zawartych w treści *Advances...* pozwala na wskazanie najistotniejszych wątków poruszanych przez autorki i autorów artykułów oraz rozmówców. W części pierwszej uwagę zwraca niedosyt i rozczarowanie z powodu niewykorzystania szansy na rozpropagowanie dziedziny i profesji architektury informacji – czego wymownym aktem było m.in. zawieszenie działalności Instytutu Architektury Informacji (IA Institute). Ten pesymistyczny wątek został jednakże zminimalizowany poprzez przykłady zastosowania architektury informacji w życiu codziennym, omówieniem wyzwań stojących przed badaczami, związanych z opracowaniem kanonu zasad i podstaw teoretycznych zawartych w następujących pytaniach:

- jakie cechy świadczą, że Arch.inf. jest dobra (czytelna, użyteczna)?
- jakich wskaźników, zasad, norm użyć do oceny?
- jakie są przykłady tzw. arcydzieł Arch.inf.?
- skąd czerpać wzorce (benchmarki)?

Kwestie te były poruszane podczas wspomnianych „okrągłych stołów”. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby stały się również przedmiotami badań nauki o architekturze informacji, wraz z innymi zagadnieniami poruszonymi w omawianej monografii, jak: etyka, dostępność, komunikacja, sztuczna inteligencja.

Advances in Information Architecture może być wartościowa dla badaczy zajmujących się architekturą informacji, prowadzących kursy związane z tą dziedziną lub opracowujących programy nauczania. Publikacja ta może także zainteresować praktyków architektury informacji oraz osoby wykorzystujące jej założenia

w innych obszarach, takich jak: projektowanie usług, projektowanie doświadczeń użytkownika, zarządzanie projektami lub produktami. Również przedstawiciele innych dyscyplin informacyjnych mogą znaleźć w zawartych tekstach inspiracje i praktyczne wskazówki.

Książka podsumowuje ponad dwie dekady rozwoju architektury informacji, wyznaczając punkt zwrotny w tej dziedzinie i wskazując nowy kierunek jej ewolucji. Zwraca uwagę na zaniedbania i zaniechania zarówno ze strony twórców jej podstaw, jak i społeczności rozproszonych w różnych specjalnościach i organizacjach. Stanowi również istotne źródło wiedzy dla osób zajmujących się dostosowywaniem informacji do potrzeb użytkowników, a także dla tych, którzy w przyszłości będą rozwijać systemy oparte na sztucznej inteligencji.

Składam wyrazy podziękowania panu prof. Andrei Resminiemu za udostępnienie cyfrowej wersji recenzowanej monografii.

Stanisław Skórka

